

nalbestyrelsens beslutning herom indberettes til socialministeren.

§ 51 b, stk. 3-5, finder tilsvarende anvendelse. Det betyder, at kommunalbestyrelsen kan beslutte sig for indtil 100 pct.'s anvisning i de samme områder som § 51 b, det vil sige der, hvor der kan ske afvisning af kontanthjælpsmodtagere på ventelisten. Kommunalbestyrelsen kan således beslutte enten at anvende afvisning efter § 51 b eller anvisning efter denne bestemmelse, eller en kombination heraf.

§ 51 b, stk. 9, finder desuden tilsvarende anvendelse. Det vil sige, at kommunalbestyrelsen hvert 5. år foretager en evaluering af beboersammensætningen i området, med henblik på at vurdere, om der fortsat skal ske kommunal anvisning efter denne bestemmelse. Samtidig foreslås det, at socialministeren kan kræve, at kommunalbestyrelsen tilbagekalder sin beslutning om op til 100 pct. kommunal anvisning efter denne bestemmelse, når der indtræder en væsentlig forbedring af beboersammensætningen.

Kommunalbestyrelsens anvisning sker under hensyntagen til beboersammensætningen i området, det vil sige, at kommunalbestyrelsen anvender sin anvisningsret til at anvise mere ressourcestærke personer, som ikke nødvendigvis har et akut boligbehov.

Det bemærkes, at der ikke i forbindelse med kommunal anvisning kan tales om, at personer på ventelisten bliver sprunget over, idet ventelisten slet ikke aktiveres. Allerede efter gældende regler i lovens § 59, stk. 2, må boligsøgende på ventelisten acceptere, at kommunen kan opnå op til 100 pct.'s anvisningsret, og at indtil 90 pct. af de ledige boliger efter lovens § 60 kan lejes ud efter særlige kriterier. Det betyder, at der ikke tilbydes en erstatningsbolig i det omfang, der etableres kommunal anvisning.

Efter gældende regler i § 59, stk. 1 og 2, kan kommunalbestyrelsen beslutte, at den vil give et alternativt frivilligt tilbud om at få anvist en bolig i en mere velfungerende afdeling til ressourcetsvage boligsøgende, som efter venteliste tilbydes en bolig i en problemramt afdeling. Hvis der opstår ledige boliger i den problemramte afdeling som følge af, at boligsøgende anvises boliger i andre afdelinger, kan kommunalbestyrelsen efter den gældende § 59, stk. 4, dække det heraf opståede lejetab.

Efter forslaget er det ikke hensigten, at mulighederne for at anvise mere ressourcestærke personer skal give anledning til ledige boliger, idet ledige boliger ikke medvirker til at give afdelingen et løft. Kommunalbestyrelsens gældende mulighed for at dække tab ved lejeledighed efter § 59, stk. 4, ophæves derfor. Det forudsættes altså, at der gennem den kommunale

anvisning rent faktisk anvises en boligsøgende. Kan der ikke anvises mere ressourcestærke personer, må kommunen anvise en anden boligsøgende, eller meddele boligorganisationen, at kommunen ikke ønsker at råde over boligen, således at boligen i stedet udlejes efter venteliste. § 59, stk. 1, 2.-4. pkt. finder i øvrigt tilsvarende anvendelse, det vil sige, at kommunen betaler lejen fra det tidspunkt, fra hvilket den ledige bolig er til rådighed for kommunalbestyrelsen og indtil udlejning sker, at kommunen garanterer for boligtagere ns opfyldelse af kontraktmæssige forpligtelser over for boligorganisationen til at istandsætte boligen ved fraflytning, og at kommunen skal betale lejen indtil det tidspunkt, hvorfra en opsigelse ville have haft virkning, hvis kommunalbestyrelsen ændrer sin beslutning om at råde over boligen.

Efter det foreslåede stk. 5 kan socialministeren uden godkendelse, at kommunalbestyrelsens anvisningsret på 25 pct. efter § 59, stk. 1, og kommunalbestyrelsens eventuelle aftalte anvisningsret efter § 59, stk. 2, kan forhøjes med et antal boliger, der svarer til 1/3 af antallet af udlejninger i de afdelinger, hvor kontanthjælpsmodtagere m.v. afvises efter forslaget nr. 1, hvis kommunalbestyrelsen og boligorganisationerne i kommunen ikke selv kan aftale sig frem til en forhøjelse. Af forenklingshensyn fastsættes den forhøjede anvisningsret efter generelle og enkle kriterier. Det skønnes i de fleste tilfælde i begrænset omfang at give en ekstra forhøjelse af anvisningsretten i forhold til antallet af reelt afviste, idet færre end 1/3 på ventelisterne gennemsnitligt er kontanthjælpsmodtagere m.v. Hensigten hermed er først og fremmest at sikre, at kommunalbestyrelsens pligt til at anvise anden passende bolig til kontanthjælpsmodtagere m.v., der afvises, afspejler sig i en højere anvisningsret. Dermed har kommunen fortsat samme mulighed for at anvise boliger til personer med akut boligbehov.

Ved godkendelsen af den forhøjede anvisningsret lægges der vægt på kommunens indstilling om, hvordan anvisningsretten skal fordeles på de øvrige afdelinger i kommunen, under hensyntagen til eksisterende anvisningsaftaler og beboersammensætningen i afdelingerne og andre lokale forhold.

Til nr. 5

Der er tale om en konsekvens af ændringen i forslaget § 1, nr. 4.

Til nr. 6

Det foreslås, at socialministeren kan fastsætte nærmere regler om udlejning efter § 51 b og anvisning efter § 59, stk. 4.